

Dívám se mu do očí, které jsou náhle plné něhy a výzvy po

84

smíru. Zaskočil mě. Cítím, že rudnu, ale nedokážu uhnout pohledem.

„Ty jsi bezvadná ženská, Simono. Jsem opravdu rád, že mám dítě zrovna s tebou...“

„Proč já to říct nemůžu?“ neodpustím si, ale můj hlas už nezní tak odměřeně.

Jeho oči se rozesmějí a krátce nato se roztáhnou i jeho rty do širokého úsměvu. „Protože bys mi tím udělala radost,“ od-
tuší.

Teprve nyní od něho odpoutám zrak a nasměřuji ho k silnici, jako by mě nesmírně zaujala staříčká avie, která se po ní pomalu sune do táhlého stoupání.

„Krásně by se to poslouchalo, kdyby to byla pravda,“ poznamenám.

„Je to pravda,“ přesvědčuje mě. „Do háje, za celou tu dobu, co tu jsem, jsem ti ani jednou nezalhal!“

„Říkáš ty,“ zdůrazním.

Periferním viděním zachytím pohyb jeho paže, která se sune ke mně. Cuknu sebou, ale když se ohlédnou, zjišťuji, že Romanova dlaň nesměřovala k mému předloktí, nýbrž ke koníkovi, kterého mu nabízel Matěj.

„Aspoň že ty mi důvěřuješ, kámo,“ kývne Roman na syna.

Hopsá s hračkou po stole k dítěti a pak mu hlavou koně zajede do podpaží, což Matýska rozesměje, takže to Roman zopakuje.

„Uznej,“ přihlásím se po krátké pauze o slovo, „že po všem, cos mi tenkrát napovídal, ti prostě nic věřit nemůžu!“

„Můžu to nějak změnit?“

„Jo,“ přikývnu. „Když mě – nás,“ opravím se rychle, „necháš na pokoji.“

Svou větu doprovázím přímým pohledem do jeho očí, který má podtrhnout naléhavost mých slov. „Zajedeme s tebou k tvé matce a pak už o tobě nechci slyšet, Romane.“ Mrknu na displej mobilu, který mi leží na stole. „Možná bychom měli jet.“

Usadím Matěje zpět do kočárku a odcházím do chaty,

abych se začala připravovat k odjezdu. Vlastně s tím nebudu mít mnoho práce. Postýlku tu nechám do příštího víkendu, Matějovo oblečení mám už sbalené, takže zbývá jen vymýt lednici a sklidit nádobí po snídani.

A uklidit vrchní pokoj, napadne mě pak.

Málem jsem na to zapoměla a udělala bych tak fatální chybu! Jakkpak bych asi příští týden vysvětlovala Štěpánovi, kdo v pokoji spal, když jsme tu byli jen já a Matěj?

Roman zahlédne, že mířím ke schodišti, a zavolá na mě: „Tam jsem to už uklidil a ustlal. Vážně,“ dodává, když vidí můj pochybovačný pohled. „Jako bych tu v životě nebyl.“

Presto dokončím cestu do pokoje a přesvědčuji se, že peřiny jsou skutečně odklizené v nitru válendy a nikde po pokoji neleží nic, co tam nepatří. Ostatně Romanova mikina visí přes zábradlí a kromě oblečení, které má na sobě, s sebou nic jiného neměl.

„Spokojená?“ ptá se, když pomalu scházím po schodech zpět na verandu. „Aspoň vidíš, že ti nelžu,“ neodpustí si dotčeně.

Cestou vypínám ledničku ze zásuvky, vyndávám z ní zbylé balíčky s potravinami a odnáším je do kuchyně.

Oknem vidím, že Roman vstává a krátce nato jeho postava znovu zatarasí otvor mezi pokojem a kuchyní.

„Chceš pomoci?“

„Není s čím. Beztak bych to musela zvládnout sama, kdybys tu nebyl.“

„Ani s tím, o čem jsme mluvili předtím?“

Dál uklízím věci do tašky a ani na něho nepohlédnu.

„Víš, že nejsem z těch, co se zbytečně vtírají,“ pokračuje.

„Nabízím pomoc, ale když mě někdo dvakrát odmítne, potřetí už si musí pomoci sám.“

„Měl jsi tu být, když to bylo třeba. Teď už se bez tvé pomoci obejdu.“

„Jak myslíš...“

Už je na odchodu, když k němu konečně zvedám hlavu:

„Nesnaž se mě učit, jak si mám udržet trvalý vztah, když ty sám jsi nikdy žádný neměl!“

„Jenže u mě je to proto, že se nechci vázat.“

„Proto ještě nemusíš ničit život jiným.“

„To je furt dokola!“ vybuchne. „Myslíš tím sebe?“

„Nemyslím tím jenom sebe,“ oponuji. „Možná na tom některá z tvých holek byla hůř jak já, a ty si dneska ani nevzpomeň na její jméno! Bereš, dokud dávají, a nemyslíš na to, co se stane, až práskneš dveřmi a zmizíš!“ Protáhnu se kolem něho do pokoje a dodávám: „A myslím tím i tvou matku.“

Čekám další výbuch. Skutečně se nadechne, ale nakonec neřekne nic.